

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: 1:60, på Exp. (minst 5 ex.) 1:50; lösn. 10 öre.

Nr 15
Augusti 5

REDAKTION:
AXEL ANDERSSON. THEOD. ANDERSON.

Årg. 19
1915.

Människans värde.

Alting på jorden får sitt värde genom människan. Vi säga kanske, att guld är mera värt än gråsten, emedan det är vackrare och kan användas till flera saker än denna. Detta kan nog ytligt sett vara sant, men tränga vi djupare in i saken, finna vi snart, att vi kastas tillbaka till vår första sats. Det guld, som ligger gömt i jordens sköte, är icke mera värt än det grus, vari det ligger. Ingen av oss skulle vilja ge två öre för Visby på havsbotten liggande skatt. Den vore säkerligen värd miljoner i människors händer; men på havsbotten är den icke värd någonting.

På samma sätt med allt annat. Skogarna, gruvorna och vattenfallen, de bördiga åkerfälten och de mognade skördarna, det som ligger färdigt i naturen eller danats av människohand — allt får värde först genom människans närvaro.

Människan är således den stora värdemätaren för allt på jorden. Allteftersom strålar av hennes majestät falla på de jordiska tingen, få de ljus, skönhet och värde; utan henne äro de värdelösa och försänkta i natt.

Om vi nu fråga, vad det är hos människan, som ger tingen värde, så vilja vi säga, att det är det förnämsta hos henne, nämligen hennes själ. Ty icke är det kroppen. Den går ju själv under samma värdesättning som tingen för övrigt.

Liksom de jordiska tingen hava det värde, som människan sätter på dem, så har människan det värde, som Gud sätter på henne. Och liksom människan är värdemätare för de jordiska tingen, så är Gud det för människan. Vårt verkliga värde beror därför av Gud.

Att människan, särskilt om hon tror på Gud, har stort värde, visar först den noggranna omvårdnad, för vilken hon är föremål av Gud. Alla hennes dagar har Gud uppskrivit i sin bok, förrän någon av dem kommit. Till och med hennes

huvudhår äro räknade. Han ger sina änglar befallning om sina barn, att de skola bevara dem på alla deras vägar, ja, han är själv när de sina i nöden och skyndar över himmelen till deras hjälp. Högre värde kan ingen man sätta på sina ägodelar och ingen moder på sitt barn, än det Gud sätter på de människor, som älska honom och vandra hans vägar.

Även den ringaste besitter oändligt värde för Gud. Den som mottager ett litet barn i Jesu namn, mottager Jesus själv. Den som förför ett sådant skall få det strängaste straff. Så är det också med andra, som äro svaga, små och ringa. Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall giva eder ro, säger Jesus. Han kom för att uppsöka och frälsa de förtappade, och med outtröttlig iver fullgjorde han sitt uppdrag. Icke ens den allra mest fallna är värdelös i hans ögon. Låtom oss komma ihåg, vilket svar han gav den korsfäste rövaren: »Sannerligen säger jag dig, i dag skall du vara med mig i paradiset». När Jesus gav detta svar, befann han sig själv i dödens vånda. Men ändå ansåg han denne person vara av det värde, att han måste ägna sin uppmärksamhet åt honom.

Vad Gud har gjort i denna värld, det har han gjort till människans välfärd. Sabbaten är gjord för människans skull och icke människan för sabbatens skull. Djuren och de livlösa tingen äro underlagda människan. För henne har Gud utgivit sin enfödde Son. Visar icke allt detta, huru stort värde Gud sätter på henne?

I Luk. 15:de kap. framställer Jesus människans värde i tre sköna liknelser. De tala om det vilsegångna fåret, den borttappade penningen och den förlorade sonen. Där visas också, huru detta värde förloras. Vad värde hade det ensamma fåret i öknen, penningen på golvet bland smutsen där eller den förlorade sonen i främlingslandet? Det var högst litet, om ens något. Men när fåret, funnet av herden, kom åter till fållan igen, då fick det värde liksom den återfunna penningen i kvinnans hand och sonen i fadershuset. Allt har värde, när det kommer dit, där det passar och hör. Vi höra till Gud och passa för honom.

Må vi då ej kasta bort vår odödliga själ, som är tecknet på vårt adelskap, och förlora vårt värde genom att vandra fjärran från Gud. Ty liksom vi leva, röra oss och hava vår tillvaro i Gud, så hava vi också vårt värde i honom och i honom allena.

A. A—n.

Moderns bibel.

En sjöman fick vid avresan en bibel av sin mor. — »Du förstår ej ännu, vad det är för en skatt, men en dag skall du sätta värde på den, och då blir du lycklig att ha den.» Under 20 år brydde sig sjömannen alls icke om denna sin bibel, men en dag, då han kände i sitt samvete, att han var en förtappad människa och

ångrade sitt förflutna liv, tog han fram sin moders gamla bibel och läste i den med allvar. Guds ande kom över honom, så att han öppnade sitt hjärta för Herren och blev rentvagen i Lammets blod. Modern hade blivit bönhörd.

Tröttna aldrig att bedja. I sinom tid skall du få se Herrens härlighet.

JOHAN HUS.

Ett 500-årsminne.

Den 6 sistlidne juli firade den protestantiska kristenheten minnet av en av sina största män, en av reformationens mäktigaste förelöpare, böhmaren *Johan Hus*, som nämnda dag år 1415 såsom martyr för sin tro blev bränd i staden Konstanz.

Johan Hus föddes den 6 juli 1369 i köpingen Husinecz i södra Böhmen. Hans föräldrar tillhörde allmogefolket. Om hans religiösa liv i ungdomen har man föga kännedom; dock vet han att tala om en tid, då »han ännu icke hade funnit sin Herre och Frälsare». För någon grov synd kunde han emellertid icke anklaga sig; vad han förebrår sig är »fåfänga, böjelse för tids-spillande schackspel och vackra kläder». Sin vetenskapliga utbildning erhöll han vid universitetet i Prag, där han år 1389 blev student och 1396 magister. År 1398 uppträdde han som föreläsare vid universitetet. År 1400 blev han prästvigd och 1402 predikant vid det nya Betlehemskapellet i Prag, som av ett par fromma personer grundats, »på det att de troende i detta 'bröddhus' måtte bliva vederkvickta med den heliga predikans bröd». Här predikade Hus på modersmålet under synbar välsignelse och stort tillopp av

åhörare. Framförallt yrkade han på en levande kristendom. Så länge han bestraffade de bland lekmännen härskande synderna, gällde han också hos de andliga som ett Guds välsignade verktyg, men när han började angripa prästerskapet och till och med icke skonade påven själv, uppreste sig prästerna mot honom, och de samma, som förut sagt, att Guds Ande talade genom honom, sade nu: »Han har djävulen i kroppen och är en kättare».

Ända till år 1402 var Hus en trogen anhängare av romerska kyrkan, men detta år undergick han genom bekantskap med den engelske reformatorn Wycliffe's till Böhmen införda skrifter en djupgående förändring, som hade till följd en så småningom framväxande

brytning med de andliga myndigheterna. Hårtill knöt sig ock en nationell motsättning vid universitetet i Prag mellan tyskar och tjecker, som till slut utmynnade i häftiga strider, vari Hus tog verksam del såsom energisk förkämpe för den nationella tjeckiska saken. Han lyckades ock av konungen utverka ett edikt, vilket år 1409 gjorde slut på tyskarnas herravälde vid universitetet. Dessa, som voro de ivrigaste katolikerna, lämnade nu i tusental Prag, varpå

Johan Hus.

Hus blev det nyorganiserade universitetets förste rektor.

Nu begynte, kan man säga, det mest betydelsefulla skedet i Hus' verksamhet såsom reformator. Den rörelse han såsom ungdomens lärare, såsom predikant och skriftställare i strid för en levande tro på Gud som motsats mot den romerska kyrkans villfarelser åstadkom, grep djupt in i hela folklivet i Böhmen och Mähren och trängde för en lång tid alla andra intressen i bakgrunden. Ärkebiskopen i Prag, som en tid varit Hus bevågen, vände sig emot honom, utverkade en påvlig bulla mot Wycliffe's skrifter 1410 och lät bränna

flera hundra exemplar av desamma. Ett flertal av Prags kyrkor blevo ockstängda för predikan, och Hus förbjöds att uppträda i Betlehemskapellet. Då bullan den 9 mars 1410 offentliggjordes i Prag, väckte den allmänt uppseende. Den i Betlehemskapellet församlade menigheten,

för vilken Hus meddelade bullan, röjde den största förbittring. »De ljuga» — hette det — »som vittna sådant mot oss.» Intet hjälpte dock. Konungen i Böhmen var emellertid — därtill ock påverkad av sin drottning, vars biktfader Hus var — icke tillfreds med ärkebiskopens åtgöranden. Han vände sig i sept. 1410 till påven med begäran om domens upphävande, »på det att Guds ord må fritt predikas, vårt rikes ära bevaras och de trolösa motståndare, som förkättra riket, straffas efter förtjänst, såframt de icke kunna bevisa det». Även många böhmiska stormän fällde förbön för Hus, men allt var förgäves. Hus instämades till påvestolen för att stå till rätta för sitt uppförande men infann sig icke utan vädjade till ett allmänt kyrkomöte. De invecklade förhållandena beträffande den rättmätige påven

(tre påvar kämpade om makten) gävo honom en tillfällig frist. Hans inflytande hos det böhmiska folket hade ock vuxit så, att det i hans hemland var omöjligt att bringa till verkställighet den kyrkliga domen.

Den stora, avgörande brytningen mellan Hus och den påvliga myndigheten inträffade först 1412, då den beryktade påven Johan XXIII lät sälja avlat till förmån för ett krig med konung Ladislaus av Neapel, som hyllat motpåven Gregorius XII. Detta upprörde Hus i hans innersta. Liksom Luther ett århundrade senare så fann sig nu Hus av sitt samvete tvingad

Hus i fängelset.

att uppträda mot avlatens styggelse. Här kände han ingen skonsamhet. Alldeles som Luther efter honom framkom även Hus med tesar, vilka han erbjöd sig att försvara i en offentlig disputation den 7 juni 1412. Oförskräckt kallade han den påvliga avlaten lögn och bedrägeri

samt visade, hurusom den strede mot Skriftens klara ord. Det stannade emellertid icke vid blott tal. Jäsningen bland Hus' anhängare var så stor, att den även tog sig uttryck i yttre handlingar, varvid icke alltid rätt kristlig försiktighet iaktogs. Den påvliga bullan blev offentligen bränd den 10 juli 1412 under stort tillopp av deltagare.

Nu utgick den stora bannlysningsbullen över Hus och hans anhängare, och staden Prag förklarades i interdikt 1413. På konungens önskan lämnade då Hus Prag för en tid och fann skydd på några av sina adliga vänners slott. Genom skrifter på latin och böhmiska utbredde han härifrån ytterligare sina åsikter i vida kretsar och författade sin viktigaste skrift: »Om kyrkan».

För att råda bot mot förvirringen inom kyrkan hade kejsar Sigismund förmått

påven Johan XXIII att utskriva ett kyrkomöte till Konstanz 1414. Hit instämde även Hus, och kejsaren utfärdade ett lejdebrev åt honom. Beredd att segra eller, om så skulle krävas, dö för sin tro begav han sig till Konstanz, trots vännernas varningar. I ett avskedsbrev till sina vänner anhöll han, »att de måtte bedja Gud, att han genom sin ande måtte befästa honom i sanningen, ja, till och med befördra hans död, om denna kunde lända till Guds ära. Endast då önskade han återvända, om detta kunde ske utan sårande av hans samvete». Hus avreste från Prag den 14 okt. 1414. En stor mängd människor hade samlat sig för att ännu en gång se och taga avsked av honom.

Den 3 nov. anlände han till Konstanz. Redan dagen efter hans ankomst lät man på alla kyrkodörrar göra ett offentligt anslag, vari Hus betecknades såsom kättare.

Den 28 november blev Hus trots kejsarens lejdebrevfängslad och satt sedan mellan de olika förhören inspärrad över sju månader, delvis i mycket svåra fängelsehålor. Femton särskilda förhör höllos med honom under denna tid.

Den 6 juli blev Hus för sista gången kallad inför det samlade kyrkomötet. Han blev nu dömd såsom en förstockad kättare. Då domen var fälld, knäböjde han och bad: »Herre Kristus, förlåt mina fiender. Du vet, att de falskeligen anklagat mig och mot mig använt falska vittnen och förtal; tillgiv dem för din stora barmhärtighets skull.»

Han uteslöts ur kyrkans gemenskap, avsattes från prästämbetet och överlämnades

åt den världsliga makten för att straffas till livet. Man avklädde honom den prästerliga dräkten och satte på hans huvud en pyramidformig pappersmössa, på vilken tre djävlar voro målade och med inskriften: *hic est hæresiarcha* (»denne är kättarhövdingen»). Biskoparna sade till honom: »Vi överlämna din själ åt djävulen». Hus svarade: »Jag anbefaller den i vår Frälsares Jesu Kristi händer.» Därpå befallde borgmästaren stadstjänarna och skarprättaren, att de skulle föra ut honom.

Hus på bålet.

Utanför kyrkdörren brunno då på ett bål hans böcker. På vägen till avrättningsplatsen bad han den 51:sta och 31:sta psalmen.

Innan bålet antändes, uppmanade honom rikets marskalk i konungens namn att återkalla. Men Hus förklarade sig redo att med sin död bevittna den lära, han förkunnat. Med sju rep hade man bundit honom vid pålen. Hans ansikte var vänt mot öster. Nu befalldes det emellertid, att han skulle vändas, ty en kättare finge

endast med ansiktet mot solens nedgång och icke mot hennes uppgång skiljas hädan. Då lågorna slog upp över honom, ropade han: »O Jesus, Guds Son, förbarma dig över mig!» Döden inträffade kl. 11 på f. m. den 6 juli 1415. Hans lemmar sönderslogos av bödeln och askan kastades i Rhenfloden.

*

Så dog den oförskräckte kämpen, det trogna vittnet. Men hans minne lever i välsignelse och skall icke dö, så länge en Guds församling finnes på Jorden.

J. E. Lundahl.

Försummelse.

För U. F. V. Av kand. *Bruno Nyström.*

Det finns knappt något, som är så nedslående för en människa, som att ej känna sig hemmastadd. Man känner sig som en främling. Man trives ej, man kan ej vara frimodig, man kan ej arbeta. Huru annorlunda, när man är »hemma». Allt går då med liv och lust. Sinnet är frimodigt och glatt, man känner sin omgivning, och det går lätt att arbeta.

Vad som så äger rum i det vardagliga livet, det äger ock sin tillämpning på vår andliga verksamhet. Också där måste man känna sig »hemma» för att kunna trivas och arbeta. Det finnes måhända en del »lösdrivare», som intet hem ha, och som därför ej heller vilja arbeta. Det är synd om de hemlösa. De få låna hus än här, än där, och de kunna därför ej bli rotfasta någonstades. Du har väl ett andligt hem, och du hittar väl dit? Sök dess skydd, ty livets allfarvägar äro villsamma!

Det händer emellertid ibland, att man nödgas byta om hem. Det är alltid besvärligt med flyttningar. Det gamla hemmet har blivit en så kärt, att man ogärna vill lämna det. Och man vet ej, vad man går till mötes. Många gånger tycker man, att det nya hemmet ej på långt när är så bra som det gamla, och så vantrives man. Första tiden är ju alltid svårast, innan man hunnit vänja sig vid de nya förhållandena.

Var och en, som såsom främling kommit till en ny plats, vet hur det är. Man känner sig så främmande, när man kommer in på ett möte. Långt ned vid dörren slår man sig ner och börjar mönstra sin omgivning. Den ena efter den andra går förbi och kastar i förbifarten en nyfiken, granskande blick på främlingen vid dörren. Men ingen gör min av att taga sig an honom, och så får han sitta där och känna sig bortkommen. Och när mötet är slut, går han kanske sin väg besviken, kanske rent av en smula bitter

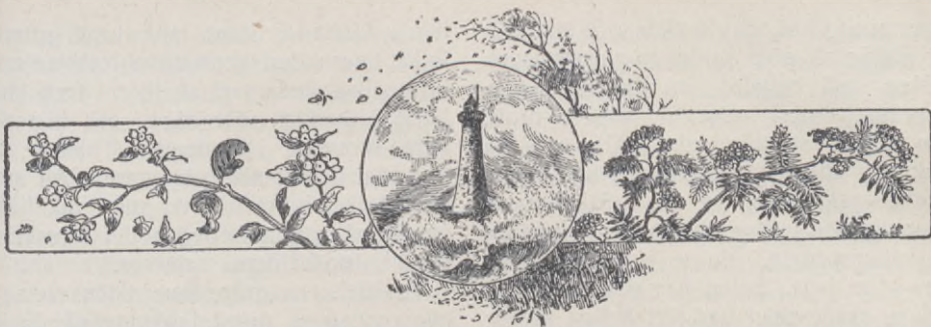
i hjärtat. Kanske han aldrig kommer tillbaka, och så har de hemlösas skara ökats med ännu en.

Gud ensam vet, hur många som på detta sätt blivit borta, därför att de ej blivit omhändertagna och vårdade, då de som bäst behövde det. Somliga kunna ju ta sig fram själva och skaffa sig vänner, men de försagda, de tillbakadragna, vem tar sig an dem?

Låt oss i detta fall bättre göra vår plikt än hittills! Det duger ej att komma med den gamla frågan: »Skall jag taga vara på min broder?» Det borde stå klart för var och en kristen, att vi i detta fall stå i skuld hos varandra. Några vänliga ord kosta ej mycket men kunna likväl bli främlingen till välsignelse och komma honom att känna sig hemma.

Kom på samma sätt ihåg den, som nyss tagits in i föreningen. Det kanske är en ung man, som aldrig förr tillhört en kristen förening, och som därför mer än andra behöver erfar, att han kommit in i en syskonskara. Hälsa inte bara på honom första gången, han är med, utan se till, att han får någon att sällskapa med, så att hans bekantskapskrets utvidgas. Om han får gå och känna sig övergiven, därför att du och dina vänner äro för bekväma att lämna ert koteri, så försvinner han kanske genom er försumlighet. Vi ha ej råd att förlora medlemmar på det sättet.

När en växt skall flyttas från en jordmån till en annan, så är trädgårdsmästaren särskilt försiktig vid själva förflyttningen. Han är så rädd om de fina små rotträderna som möjligt. Han vattnar omsorgsfullt och ser noga till, att ej bladen börja sloka. Först när han ser, att växten trives i den nya jordmånen och börjar växa, lämnar han den mera åt sig själv. Så ock här. Ombytet av andligt hem är en kritisk period i en ung människas liv. Vårda plantan, så att ej de fina rotträderna brista!

Bilder från vårt eget land.

Saga och verklighet från gutarnes ö.

För U. F. V. Av pastor *Sam. Larsson*.

I.

Redaktionen för denna tidning har beslutit sig för att bjuda sin läsekrets på en tur till den sagoskimrande gutaön i blå östervåg och har anmodat undertecknad att tjänstgöra som färdledare, vilket erbjudande med nöje mottagits.

Man talar, som bekant, gärna om den man älskar. Och med hembygdskärleken går det ofta alldeles som med kärleken till mor: ynglingen går ut i världen, blicken vidgas, och han ser mors brister i nytt ljus, men han ser ock hennes förtjänster i ny dager, och resultatet blir, att kärleken till mor växer sig starkare för varje år som går. Åtminstone har det gått mig så.

»Kommer turen att bjuda på något nytt?» hör jag någon spörja.

Ja, det beror på, vad läsaren vet förut. För några år sedan sporde en förständig bonde mig: »Ha ni järnväg till Gottland?» »Ähnej, inte än, och den låter nog vänta på sig, ty det är 130 km. från Landsort till Visby och 100 km. rätt över från Västervik.»

För den mannen täljde jag idel nya ting om min hembygd, men för U. F. V:s vakna och upplysta läsekrets kan jag det nog inte.

Det finnes inte järnväg till Gottland, men sjövägar är det ingen brist på. Under sommaren ha vi reguljära ångbåts-

turer från Stockholm, Norrköping och Kalmar. Gutarnas vackra, välbyggda båtar lägga alla ut, då solen dalar.

*

Vi ha embarkerat och sjunga som C. B—g lärt oss:

Mot havet, mot havet vår båt nu ilar,
Det blå, det gröna,
Det fria, sköna,
Vindomsusade,
Vågbekrusade,
Stolta havet, som stilla vilar.

I måneljus nu färden går,
Med ivrigt brus
Propellern slår.

— — — — —
Hur skönt det känns att vara fri
Och ila som en pil förbi
De många holmarna och grunden,
Som skymta fram i aftonstunden!
I, lungor, vidgen eder ut,
Mitt hjärta, gläds, mitt sinne, njut,
Och spänn din vinge, fantasi!

De svaga må få en liten slummerstund i hytten, men den, som är stark nog, gånge på däck hela natten. Ty en natt på havet i sommartid är något oförläpigt. Majestätiskt hög och underbar mötte mig Allfadern så mången natt, då jag gick fram över det stora djupet, där ögat famnade blott det vida vattnet och fästet därovan. Man behöver bli ensam ibland,

ensam med Gud och sig själv, och man blir det aldrig så, som under en natt på havet.

Men vad betyder den ljusa strimman därborta i öster? Det är dagens drott, som sänder sitt förebud. »Alle man på däck», ty »morgonrodnadens vinge ytterst i havet» skall ses av alla. Sakta, sakta höjer sig den gyllne skivan ur den djupblå vattenspegeln. Nu se vi halva solskivan — nu hela. Solen har gått upp. Det härliga skådespelet har fött heliga tankar

ligen Gutland, visar tanken till gutarne, folket inom den germanska folkstammen, om vilket man vet så litet. Och långt borta i dunklet, där sagan och historien flyta samman, står namnet Thjelvar, angivande öns första bebyggare. Att stenalderfolket hittat hit, vet man väl, likaså att det allmänna bebyggandet föreskriver sig till bronsålderns tidevarv.

Berättelserna från den tiden veta att tala om en så stor folkökning på ön, att

Storm på Östersjön.

och känslor i själen. »Låt din Andes morgonstrimma skina i vår mörka själ», är vår första suck, som följes av: »Snart skola nattens dunkla skuggor fly; snart skall en härlig morgon gry, evighetsolen stråla klart, allt i dess sken bli uppenbart».

Gud vare tack för hoppet!

Land i sikte! Fram med kikarna! Högre och högre reser hon sig, den säregna ön, århundradens bytesvara mellan Svea och Dana folk. Värdefull för vad hon var och är, men värdefull särdeles för den plats hon fick av Skaparen.

Vem var det, som först föll på den djärva idén att bygga bo och bryta bygd på klippan därute? Öns namn, ursprung-

var tredje person ålades att utvandra. Då detta ej skedde godvilligt, fördrevos de till utvandring bestämda och hamnade efter många vedermödor i Grekland, där de begärde att få stanna under ny och nedan, vilket beviljades dem. Då ny och nedan gått, fordrade konungen, att de skulle bryta upp, men de biltoge svarade, att ny och nedan aldrig upphöra. Och så fingo de till sist en tillflyktsort.

Sagan må från historisk synpunkt gälla för vad den kan, en sak visar den tydligt nog: förmånen av okvald besittning av fosterlandet.

Med gutarnes antal växte ock deras rikedomar; och den, som är rik, står i

ständig fara. Det kände ock öborna därute, varför de sökte förbund med Sveakonungen i Uppsala. Ett sådant avslöts ock efter vissa motigheter genom en gammal men förslagen man, Avair Strabain (Ivar Stråben = Ivar den långbente). Ivar och hans män inträdde i den myndige sveakungens borg, just då middagsmåltiden avåts. Men ingen bjöd de långväga resenärerna någon plats på den stora salens bänkar, än mindre fanns för dem någon förplägnad.

Då måltiden led mot sitt slut, ville kungen veta, vad märkligt nytt Ivar hade att andraga från sin hembygd.

»Märkliga nyheter har jag inga», sade Stråben, »utom det, att ett sto fått trenne föl på en gång.»

»Nå, men när två av fålarna äta, hur gör då den tredje?»

»Jo, han gör som jag, han står och ser på», svarade Ivar. Kungen skrattade, men Stråben och hans män undfägnades.

Förbundet kom till stånd, och från den tiden var Gottland sammanlänkat med Svea rike.

Om gutafolkets tidiga förbund med Svea rike vittnar bl. a. en runsten vid Sigtunafjärden i Uppland, som vet om namnen på trenne män, vilka besökt Gottland för att upptaga skatt.

Men vi ha närmat oss land. Framför oss ligger på en skarpt sluttande terrass i en bädd av den härligaste grönska månghundraåriga köpmanishus med höga trappgavlar sida vid sida med små enkla boplingar under tegeltak, alla beskådade av gamla, värdiga kyrkoruiner, som ej ens i sitt djupa fall förlorat sitt stolta adelsmärke. Ur denna egendomliga blandning av forntid och nutid reser sig vördnadsbjudande och befallande tyskarnas forna helgedom, domkyrkan St Maria som ett inre skyddshelgon, medan skyddet utåt består av den grå tornprydda ringmuren, som med sina djupa sår och öppna revor visar, hur svårt det dock är att bestå provet mot en övermäktig fiende.

Sakta svänger båten kring vågbrytaren. Trossarna kastas. Vi äro i Nordens Rom, Sveriges för fornforskaren och turisten mest intressanta stad.

Aftonkväde.

*O, hur skönt i kvällens stund!
Över jordens låga rund
Nattens ängel ljudlöst svingar
På eteriskt lätta vingar.*

*Bortom skogens dunkla bryn
Solen står på aftonskyn,
Sammanvecklar ljusets fana
För att lämna dagens bana.*

*Oss en avskedsblick hon ger,
Stiger majestätiskt ner
Uti oceanens vågor,
Skimrande i guld och lågor.*

*Men ur österns portar fram
Skrider månen allvarsam
För att under nattens stunder
Vakta jordens fält och lunder.*

*Runt omkring i rymdens sal
Stjärnelampor utan tal
Hängas ut. — Hur skönt de glindra,
Milt som barnaögon tindra!*

*Stillhet råder. Stormens brus
Gått till vila, blott ett sus
Som en viskning ifrån Eden
Svagt förnimmes över heden.*

*Slut är oro, slut är strid,
Och en glädje utav frid
— Hon i himlen vävd är vorden —
Breds av änglar över jorden.*

*Allt är stilla, allt är tyst.
Sömnens ängel jorden kysst.
Vilans korta stund är inne.
Slumra, slumra, trötta sinne.*

GUSTAF TJELLSTRÖM.

Skogarnas ros.

En sannsaga från vår egen tid.

Av rektor Joh. Lindholm.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

an berättade nu i vida bygden om det unga paret Ros. Ingen tog parti för Lars Larsson men alla för Ros och hans unga hustru. Larsson i Åsen blev kallad »snåljåk», »gnidare», »girigbuk», »skälm» och »bov». Ingen såg på honom längre med blida ögon; till och med småpojarna hångrinade åt honom och spottade i baken, när de gingo förbi honom. »Det borde inte växa ett grönt strå på marken åt dig, som gör så illa mot oskyldigt folk», ropade de efter honom. Men de nygifta sade intet ont om honom; de bidade stilla. Nu trodde emellertid Larsson, att det var Vakar Ros, som förorsakat den allmänna förbittringen mot honom. Det kokade därför i hans onda samvete av bitterhet och hämnd, och han svor vid sin själ och vid hela mörkrets makt och avgrundens djup, att han skulle bota Ros för vad han trodde honom härutinnan ha gjort.

Sent en mörk afton hörde makarna Ros, sedan de gått till sängs och nyss prisat Gud för hans trofasta beskydd, dörren till rummet hastigt öppnas. Från en stor lykta, som hölls av äldste sonen i huset, spreds genom den öppnade dörren ett dystert sken över rummet, där Vakar och Margit lågo; och i ett nu trädde Lars Larssons mörka gestalt fram. Mellan sina händer höll han en stor bössa, den han lade till ögat, under det han riktade den mot sängen; och i nästa ögonblick hördes ett skrällande skott dundra fram under tak och ås. Larsson hade affyrat det. Det var riktat mot de nygifta. På dem måste han hämnas, såsom han svurit.

Men hämnanden träffar som oftast dess egen upphovsman. Så skedde här. I samma ögonblick, som skottet brann av, hördes ett skriande jämmerrop. Det var Larsson, som jämrade sig; han låg framstupa på golvet, jämrade sig och vred sig

som en stympad mask. Bakladdningsmekanismen hade vid avfyrandet kommit i olag, och skottet hade rusat alldeles rätt i Lars Larssons egna ögon, som helt och hållet sletos ut.

I sin förskräckelse hade sonen släppt lyktan mot golvet — den underhölls med fotogen — och sprungit ned. Lyktan brast sönder, och fotogenerna strömmade ut över golvet, fattade eld och antände i ett ögonblick en nyss skäckad, bredvidliggande stor hög lin och blånor, och inom kort var hela vindsavdelningen full av eld och rök.

Vakar och Margit hade rusat upp, fått på sig sina underkläder och skyndade ut ur rummet. I förbifarten stötte de mot värden, som med krutsprängt och sönderslitet ansikte fortfarande låg där och vred sig i sina plågor. Då de sågo hans hjälplöshet och den överhängande faran, togo de honom mellan sina armar, släpade honom ned för trapporna och lade honom varsamt på gräsmattan ett stycke från huset. Men mannen svor och åkallade ömsom Gud och ömsom djävulen.

Nu var det rop och jämmer utan like där på gården. Hustrun och barnen skrekó om varann: »Elden är lös! Elden är lös!» Hundarna skällde, tuppen gol, och folk strömmade till från alla kanter med vattenhinkar, båtshakar, handsprutor och annan släckningsredskap.

Man grep sig raskt an med släckningsarbetet, men elden tittade redan ut ur fönster, springor och dörröppningar allestädes. Inom några minuter var huset en enda stor eldmassa, och man sökte nu endast begränsa elden, så att uthusen och ladugården måtte räddas.

Margit Ros hade under den allmänna villervallan tagit reda på Larssons tre små barn, som halvnakna sprungo hit och dit bland folket, och höll det minsta, en två-

årig vacker gosse, på sin arm. Gossen tittade ängsligt och oavlåtligt mot det brinnande huset, och efter en stunds djup tystnad ropade han högt: »Mamma!» Barnets rop gick som en elektrisk ström genom alla, och, då en av de andra små syskonen, som ock oavlåtligt tittade mot det brinnande huset, pekade mot elden och dörren och viskade: »Mamma gick in där», spred sig ryktet därom i ett ögonblick till alla, och det gick i mörka natten ett fasans sorl genom hela folkhopen. I ett nu stodo två djärva unga män inne i elden i dörröppningen, färdiga att rädda den olyckliga modern. En bland dem var Vakar Ros. Men nu ropar man: »Huset störtar in!» Och i nästa ögonblick störtade det. De unga männen kommo såsom genom ett under undan olyckan, men hustru Larsson hade de icke kunnat rädda.

De arma barnen ropade under bittra tårar: »Mamma! Mamma!» Katrin Larsson — så var hustruns namn — hade gjort sig känd som en mycket argsint, gnidig och penningkär kvinna, och det var väl känt, att hon understött sin man i hans mörka stämplingar mot Ros och Margit. Hennes snålhet hade nästan övergått till penningmani. Makarna Larsson hade en ganska stor jordegendom, därå föddes sexton kor och två hästar samt många svin och höns. En gång i månaden for Larsson till staden med lantmannaprodukter, sålde dem och tjänade mycket

penningar. Katrin var då nästan alltid med, mottog och förvarade varje den minsta slant och hade knappt råd att köpa salt och peppar med hem. På bank vågade de inte sätta in penningarna men togo dem med hem, sedan de förvandlats i sedlar, och förvarade dem i ett stort med starka lås försett penning-

skrin. Ingen fick låna penningar av dem, och att ge en fattig mat eller mynt ansåg Katrin som stor synd mot familj och barn.

När man efter ett par dagar hunnit ur ruinerna leta fram de förkolnade delarna av hennes kropp, fanns hon ligga framstupa med händerna krampaktigt slutna kring det fyllda, till hälften uppsmälta penningsskrinet, vars tusentals kronor förvandlats till en hand full mörk aska.

Vid ryktet om allt det gruvliga, som övergått de olyckliga makarna Larsson på Åsen, gick såsom en suck av medömkan,

avsky och förskräckelse genom den vida skogsbygden, och man berättade, att vid tiden för Katrins dödsstund hade man i mörka höstnatten i närheten av det brinnande huset sett en stor svart vagn med hästar, som sprutat eld, och med ryttare, som haft svintänder och bockhorn och på vagnen kastat upp en med tjocka silverkedjor bunden kvinna samt under buller och suckar och sprakande eldgnistor från vagnshjulen kört åstad och försvunnit i tjocka mörkret.

(Forts.)

”De lade honom varsamt på gräsmattan.”

I skogen.

O, hur skön och härlig skogen står,
doftande av friskhet år från år,
full av ungdomskraft och liv och lust,
medan tyst han dricker mærg och must
djupt ur jordens varma moderssköte.

Glada fågelskaran dagen lång
fritt i skogen stämmer upp sin sång,
medan ekor'n där från topp till topp
svingar sig med lätta, viga hopp.
Vilket muntert liv det är i skogen!

Men när vinden än med sakta sus,
än med väldigt majestätiskt brus
far igenom mörka skogen fram,
som där står så hög och allvarsam,
hur högtidligt är det ej i skogen!

Ser jag björkens eller furans topp
höja sig mot högblå fästet opp,
o, hur lyftes ej min själ också
uti glad tillbedjan uppåt då.
Ja, hur lyftes ej min själ i skogen!

O, hur skönt att långt från världens strid
Vila ut i skogens ljuva frid
och ej störd av något mänskligt ljud
tala ut i stillhet med sin Gud.
Vilken sabbatsro det är i skogen!

Och när vindens mäktiga koral
brusar genom skogens tempelsal,
ser jag mot den tid, då allt skall bli
uti Gud en evig harmoni,
och mitt hjärta jublar då i skogen.

Lac.

Rönnblomman.

En legend.

Förr i tiden var rönnblomman röd som
dess bär, och dess löv skälvde för vinden
som aspens darrande blad.

Rönnen visste med sig, att hon var fager
med sitt delade löv — men fagrast vår och
höst, då den rodnade av blom eller bär.

En vår, då rönnen stod i sin fulla prakt,
kom en liten larv krypande upp på rönnen.
— Hjälp mig, du stora träd, i min nöd...
Jag är så hungrig, klagade han.

— Nej, svarade rönnen. — Du kan gärna
förgås. Det kvittar lika, om du finns eller ej.

— Vet du inte, svarade larven, att inför
Gud finns det ingen skillnad mellan stort
eller smått?

— Ja, det säger du, som bara är ett kryp,
sade rönnen.

— Nå, svara mig då på, varför det stora
har mera värde inför Gud än det lilla? fort-
satte larven. Rönnen kunde ej svara på
detta utan höll sina blad stilla, så att larven
fick komma ut på dem och där finna föda.

Men samma dag skedde något underbart.
Rönnens blommor blevo vita, som om det
fallit snö på dem.

— Varför håller du dina blad stilla? frå-
gade aspen.

— Och varför har du fått vita blommor?
frågade alla träd och blommor i dess närhet.

— Ty vit är endast den blomma, som får
mottaga allt solens ljus.

Rönnen kunde ej svara, men genom dess
krona ljöd svaret:

— Inför Gud finns ingen skillnad mellan
stort eller smått!

G—r S.

Missionär J. Öman, S. M. U:s missionär i
Lappland, har sänt oss ett brev med tack
för hälsningen från S. M. U:s årsmöte. Han
skriver bl. a.: "Man känner sig stundom
rätt ensam här uppe, och då är det upp-
muntrande att bli påmind om, att man är
ihågkommen.

För närvarande pågå våra större sommar-
möten. Vi ha redan haft fem och det sista
återstår. Till dessa möten komma unga och
gamla från vitt skilda socknar. Många mö-
tesbesökare få färdas en åtta à tio mil över
sjöar och fjäll för att kunna vara med. Den
vanliga tiden för ett missionsmöte är tre
dagar.

Förutom det rent andliga vid våra mis-
sionsmöten göra vi ock insamlingar till mis-
sionen genom kollekt och missionsauktion-
er. Det mesta av gåvomedlen går till vår
verksamhet här. Men vi äro mycket glada,
när vi även kunna sända någon skärv till
S. M. U:s hednamission.

Hälsa hjärtligt till alla ungdomsföreningar
inom S. M. U. Säg dem, att jag vill söka
göra mitt bästa, när det gäller att föra deras
talan bland Lapplands söner och döttrar!
Gud välsigne Svenska Missionsförbundet och
dess ungdom!"

Seminarieföraren M. Cheng, en av S. M. U:s
representanter i Kina, ber oss i ett brev fram-
föra hans hjärtliga hälsning till hans många
vänner inom våra ungdomsföreningar. "Sve-
rige har kommit mig närmare, sedan jag
började läsa U. F. V., och så kan jag följa
eder i verksamheten. Vi äro ej så långt skilda
från varandra, som det vill synas", skriver
han. Häri instämma även vi. S. M. F.

Från ungdomsföreningarna

By södra ungdomsförening presenterar sig härmed för U. F. V:s läsare. Föreningen, som nyligen firat sitt 17:de årsmöte, har under senaste året haft i inkomster och utgifter i runt tal 500 kr. Under 1914 ha 14 nya medlemmar intagits. Medlemsantalet är nu 67.

Föreningen önskar genom U. F. V. sända en fridshälsning till medlemmarna av S. M. U. i hela vårt land.

bund, omfattande hela provinsen, skulle bildas. En komité på 5 personer med Hellström som ordförande fick i uppdrag att utarbeta stadgar och närmare ordna för saken. — Mötet fortsatte även annandagen, då föredrag hölls av flere talare. Kl. 5 e. m. hölls avslutningssamkväm, omväxlande med tal, sång och kaffeservering.

Gästriklands kristl. ungdomsförbund höll sin årshögtid i Hofors lördagen och söndagen

By södra ungdomsförening.

Hälsinglands kristl. ungdomskonferens hölls under midsommarhelgen i Söderhamn. Kl. 10 f. m. midsommardagen öppnades konferensen i Norra missionshuset av pred. på platsen, pastor J. A. Forslund, varefter pastor J. Nyrén från Stockholm predikade över ämnet: "Goda och onda karaktärer". Här efter höll distriktsförest. Joh. Hellström föredrag över ämnet: "Människan och hennes höga bestämelse".

På e. m. hölls möten i såväl missionshuset som i stadsparken, då stora ungdomsskaror voro samlade. Talare voro pastor J. Nyrén, dr P. Hedström från Stockholm, red. E. Kruse från Gäfle och pastor V. Tenggren. Mellan föredragen utfördes sång och musik. Fröken Hildegard Svensson, Gäfle, sjöng solo och Askesta musikkår spelade. Kl. 2 e. m. hölls ombudskonferens i församlingshuset under distriktsförest. Hellströms ordförandeskap. Ett 50-tal ombud voro närvarande. Bland annat beslöts enhälligt, att ett ungdomsför-

den 26 och 27 juni. Förhandlingarna inleddes på lörd. med styrelsesammanträde och ombudsmöte under distriktsförest. Joh. Hellströms ledning. Från 27 ungdomsföreningar i provinsen voro 39 ombud närvarande. Inträde i förbundet beviljades tvenne föreningar.

Till Gästriklands kristl. ungdomsförbund äro anslutna 35 lokalföreningar med 2,310 medlemmar. Inom 5 ungdomsföreningar finnas junioravdelningar anmälda med ett gemensamt medlemsantal av 171.

Till hednamissionen har förbundet under året lämnat kr. 783: 42, för verksamhet inom Härjedalen 100 kr. och till hjälp åt en ungdomsförening inom Gästrikland 125 kr.

Val av styrelse förrättades. Ordf. är distriktsförest. J. Hellström, Gäfle. Beslöts att anställa en resetalare.

Söndagsförmiddagens möte var förlagt till Hofors folkpark och inleddes av Hofors missionsförenings predikant, E. Henriksson, med

Gysinge kr. ungdomsförening.

välkomsthälsning, varpå följde sång av Gästriklands kristliga sångarförbund. Härefter predikade distriktsförest. Hellström, pastor G. Hjelm, Hedesunda, och bokhållare A. Wallin, Gäfle. Mötet, som var besökt av omkring 1,500 personer, gynnades av det bästa väder.

Kl. 3,30 e. m. gavs en mycket lyckad konsert. Över 1,000 sittplatser hade iordningställt. De voro alla upptagna, och en hel del åhörare nödgades nöja sig med ståplats. Medverkande voro Gästriklands kristliga sångarförbund, ett hundratal sångare, m. fl. Kl. 6 e. m. hölls avslutningsmöte med korta tal av pastorerna A. M. Karlstedt, A. Svedlund och O. Winqvist.

Gysinge kristna ungdomsförening, som härmed presenterar sig för U. F. V:s läsare, firade sin 15:de årsfest den 11 sisl. april. Föreningen bildades den 8 april 1900, då 9 medlemmar inskrevos. Nu är medlemsantalet 20.

Vid årsmötet höllos föredrag av red. Kruse och distriktsförest. Hellström, varjämte sång utfördes av fröken Hildegard Svensson från Gäfle.

Föreningen är ansluten till S. M. U.

Ulricehamns kristl. ungdomsförening höll sitt sedvanliga kristligt fosterländska ungdoms-sommarmöte sönd. den 11 juli i en vacker ekhage helt nära staden. Talare voro på f. m. riksdagsman Wilh. Gullberg och missionär S. M. Fredén samt på e. m. desamma jämte major von Malmberg. En sångkör medverkade. Mötet, som var besökt av omkring 1,600 personer, var synnerligt givande, och Guds Ande förnams kraftigt även till väckelse och avslöts med förbön för bekymrade och frälsningssökande.

Ett stort ungdomsmöte hölls midsommardagen på e. m. i Höje, gemensamt för ungdomsfören. i Ö. Ullerud, Ransäter och N. Råda.

Talare voro missionseleven Nordlöw, pastor Brodin och lärare Johnson. Kören i Höje tjänade med sång.

Grytnäs kristl. ungdomsförening hade söndagen den 13 juni sitt sommarmöte i Sör Nävde missionshus. Talare voro pred. på platsen, K. Axelson, samt past. J. P. Nordquist från Solberga i Småland och K. Tillenius, Avesta. Avesta missionskyrkas sångkör medverkade. Mötet var talrikt besökt.

Ungdomskonferens, anordnad av Kalmar, Trekantens och Nybromissionsföreningars ungdomsföreningar, hölls midsommardagen i Nybro. Tillslut-

ningen till konferensen, som var den första på orten, blev mycket stor, särskilt från Kalmar, vars ungdomsförening företog färden i särskilt förhryd järnvägsvagn. Vid framkomsten till Nybro bjödos de unga på kaffe av ungdomsföreningen därstädes.

Kl. 10 f. m. började det offentliga mötet med hälsningstal och bön av pred. på platsen, Gust. Ling, varefter past. Wallenborg och Sahl predikade.

Under e. m. var ungdomsfest anordnad i det fria, dit så mycket folk samlats, att det skulle varit omöjligt att bereda plats för dem alla i missionshuset. Föredrag höllos av past. Wallenborg och Sahl samt handl. Sture Ljungberg. Mellan föredragen och under kaffeserveringen utfördes sång och musik af sångare och musikanter från Nybro och Kalmar. — Under middagsrasten var gemensam middagsspisning anordnad i missionshuset.

Norrahammars antitobaksförening, som presenterar sig i detta nummer av vår tidning, bildades den 9 juni förlidet år, då 10 medlemmar ingingo i densamma. För närvarande är medlemsantalet 17. Föreningens ändamål är, som namnet angiver, att motarbeta tobaksbruket, speciellt bland den kristliga ungdomen. Detta sitt mål söker

Norrahammars antitobaksförening.

föreningen nå genom enskilda samtal, föredrag och spridning av lämplig lektyr. Möten hållas två gånger i månaden. Inom föreningen finnes en sparkassa, till vilken varje medlem erlägger från 50 öre till 3 kr. i månaden, som sedan återbetalas vid året slut.

Föreningen sänder en hälsning till den kristna ungdomen att på fullaste allvar uppta kampen mot det farliga tobaksbruket.

Värmlands och Dalslands ungdomsförbund, som firade sin årshögtid i samband med Ansgariiföreningens 50-årsjubileum i Karlstad den 3 och 4 juli, har utgivit en tryckt årsberättelse för 1914.

Verksamheten har under året blivit mera regelbunden än förut. Pred. Alfr. Larsson har från 1 april helt ägnat sig åt densamma. Han har å flera platser hållit ungdoms-, söndagsskol- och bibelkurser samt bibelskolor med barn i konfirmationsåldern. Pred. Arvid Bergstam har varit i ständig verksamhet sedan 1 augusti. Pred. C. V. Gillén har verkat sju månader under året samt ofta hållit serier av väckelsemöten. Dessutom ha flere andra predikanter gjort åtskilliga predikoresor under sommaren.

Föreningarnas antal, de nyanmälda medlemmarna, har ökats från 142 till 146 och medlemssiffran från 6,180 till 6,325. Av dessa 146 föreningar ha 138 anslutit sig eller begärt anslutning till S. M. U.

Inkomster och utgifter ha balanserat med kr. 5,567: 73.

Örebro läns kristl. ungdomsförbunds andra krets höll möte i Järnboås missionshus midsommarafton och midsommardagen. Talare voro pastor Sandberg från Nora och Augustsson från Värmland samt kyrkoherde Ramström, Järnboås. Sång och musik utfördes av medlemmar i Nora missionsförening. Samtal förekom över uppsatta frågor, och förfriskningar serverades. Mycket folk var samlat.

Nässjö-ortens kristl. ungdomskrets hade d. 24 juni sin sedvanliga sommarkonferens i Ånhult. Då vädret var det bästa tänkbara, hade ofantligt mycket folk samlats. Mötet hölls i en vacker ång i närheten av missionshuset. Hr Gottfr. Isaksson öppnade mötet med en välkomsthälsning, varpå predikningar hölls av pastor Fryksén samt P. Johansson och E. Holmer från Nässjö. Mellan predikningarna underhöll sångföreningen "Vårblomman" med god sång.

Efter det offentliga mötet höll kretsen sitt årsmöte under ordförandeskap av pastor Fryksén.

Kretsens räkenskaper ha balanserat på kr. 275: 81. Härav ha till dr Palmærs underhåll använts 210 kr.

Sedan en fråga angående de enskilda medlemmarnas deltagande i verksamheten diskuterats, avslöts mötet av pastor Fryksén.

Fria Kristliga Studentföreningens kamratmöte den 26 juni—2 juli 1915.

För tredje gången ha frikyrkliga studenter samlats till sommarmöte. De föregående åren ha dessa möten varit förlagda till Sörmlands fagra nejder; i år hade inbjudan utgått att stämma möte å det natursköna och historiskt ryktbara Visingsö. Genom sina många minnesmärken — fornåldersgravar, Magnus Ladulås' och Per Brahes slott, tvenne stämmningsrika kyrkor, Braheskolan jämte åtskilliga andra sevärda forn lämningar — genom sitt härliga läge mitt i Vättern, sina egenomliga, planterade skogar, sina av trevliga små trädgårdar omgivna stugor och villor, sina präktiga promenader och sin hälsobringande luft, utgör ön en idealisk mötesplats. Också hade den utövat sin dragningskraft på de frikyrkliga studenterna: mötesdeltagarna voro i år ungefär dubbelt så många som i fjol.

Öppnandet ägde rum på lördag e. m. i Jönköping i S:t Johanneskyrkan, varvid fil. kand. Axel Andersson höll hälsningstalet. Under söndagens lopp höllos offentliga möten i Jönköping. På f. m. predikade mötesdeltagare i samtliga frikyrkokolorer och på e. m. talade fil. lic. J. Julén, fil. kand. N. J. Nordström och fil. kand. Axel Andersson vid ett större gemensamt möte i Immanuelskyrkan. Kl. 7,30 e. m. hade stadens samtliga frikyrkliga ungdomsföreningar inbjudit studenterna till samkväm å Parkudden. Måndagens förhandlingar höllos i Johanneskyrkan. Därvid förekom bibelstudium över Johannesevangeliets Kristusbild av fil. kand. N. J. Nordström samt en intressant och givande diskussion över: "Det sociala arbetet i de kristna församlingarna", inledd av fil. lic. J. Julén. Kl. 4,15 e. m. avreste mötesdeltagarna till Visingsö, där efter framkomsten ett offentligt möte var anordnat.

De följande dagarna pågingo förhandlingarna enligt fastställd dagordning. Kl. 7,30 om morgonen gick reveljen, kl. 8 hölls morgonbön, 8,30 spisades frukost. Själva förhandlingarna pågingo från 9 f. m. till 2 e. m. Efter middagen upptogs tiden av utflykter och kamratlig samvaro samt diskussioner man och man emellan om de viktiga spörsmål, som under förmiddagarna behandlats. Kvällsvard spisades kl. 7 e. m. och därefter vidtog antingen offentliga, av öns befolkning talrikt besökta, kvällsmöten, eller också aftonbön enskilt för mötesdeltagarna. Kl. 10,30 e. m. gick taptot och 11 e. m. tystnadsignalen.

Tvenne längre utflykter anordnades. Den ena till Näs' slott. Först gingo deltagarna

till fots halvannan fjärdingsväg genom ekplanteringen fram till Stigby, varifrån färden i roddbåtar fortsattes fram till ruinen. Den andra företogs till Brahehus och Grenna. Avfärden skedde i motorbåt över till Upp-Grenna. Därifrån anträdde vandringen uppför till ruinerna av Per Brahes gamla jaktstolt. Den hänförande utsikten över Vättern och Visingsö, som där tedde sig, fästes outplånligt i deltagarnas minne. Till fots styrdes därpå färden till Grenna, och sedan staden besetts, gick återfärden med motorbåten till Visingsö.

Från de rikhaltiga förhandlingarna må det huvudsakligaste anföras. Synnerligen intressanta 2-timmarsföreläsningar hölls av prof. M. Ramström och doc. Em. Linderholm. Den förra föreläste om "Fostran till sedlig kraft" och behandlade sitt betydelsefulla ämne företrädesvis ur medicinsk och fysiologisk synpunkt. Den senare framlade sina genom grundliga forskningar bildade åsikter om "Kristendomen och kriget", dels ur historisk och dels ur principiell synpunkt. Båda föredragen, som åhördes med spänd uppmärksamhet, torde inom kort föreligga i tryck. Fil. kand. N. J. Nordström fortsatte sitt bibelstudium över Johannesevangeliet Kristusbild och rektor Mosesson behandlade i ett studium 1 Sam. 7 kap. Pastor Hj. Danielsson höll ett längre föredrag över ämnet: "Kristi krav på nutidens kristna", och läroverksadj. E. Ryberg behandlade i ett synnerligen intressant, gediget och av både humor och allvar präglat föredrag det betydelsefulla ämnet: "Den praktiska materialismen och kristendomen". Fil. mag. S. Wisborg inledde en diskussion över: "Frikyrkoprin-ciper", i vilken ett flertal mötesdeltagare gjorde beaktansvärda inlägg.

Tisdag e. m. hölls årsmötesförhandlingarna. 16 nya medl. intogs i föreningen, bland dem prof. Ramström. Medlemsantalet uppgår nu till 88. Av årsbefattelsen framgick, att ett energiskt arbete utförts under det gångna året. En ny lokalavdelning har bildats i Stockholm. Verksamhet bland gymnasister och seminarister har upptagits. Ett flertal möten av olika slag ha hållits i skilda delar av landet. — Sedan sekr. avsagt sig sitt uppdrag, företogs styrelseval, som utföll på följande sätt: fil. kand. Aug. Strömstedt ordf., fil. mag. S. Wisborg v. ordf., fil. kand. Axel Andersson sekr., fil. kand. N. J. Nordström v. sekr. och fil. stud. Eva Olsson kassör samt med. kand. Elov Laurentz och fil. stud. Bernhard Johansson som suppleanter.

På lördag morgon skedde uppbrott, och det givande och betydelsefulla mötet var ett minne blott.

Sent skola dessa sköna sommarkvar med deras innehållsrika förhandlingar och angenäma fristunder förgätas av deltagarna i detta kamratmöte.

Sven Wisborg.

Redovisning

av influtna gåvomedel.

Ungdomens mission bland lappar, sjömän och hedningar.

Maj 1915.

Vittinge ufg gm Strand 10: —, ufg Syskonbandet, Forssjö. 11: 57, Ransäter gm Hagström 106: 24, Smögens ufg gm Samuelsson 31: 70, Bomhus ufg gm Eklöv 17: 75, Grillby ufg gm Bergh 50: —, Grängesbergs ufg gm Lindén 8: 18, Surte ufg gm Kildén 15: —, Nyköping gm Johansson 15: —, Bollnäs ufg gm Nylén 12: —, Mästerby ufg gm Pettersson 15: —, Hällestads ufg gm Andersson 21: —, gm Hallgren, Malträsk, 24: 50, Slätthults o. Skeftebyns ufg gm Svensson 12: —, Asklanda ufg gm A. Andersson 26: 03, Kullerstads ufg gm Andersson 9: —, Mora ufg gm Haglöf 18: 75, Brämhults ufg gm Olsson 6: —, ufg "Hoppet", Frykerud, gm Eriksson 60: —, Linde ufg gm Nilsson 10: —, Salems ufg gm Berg 25: —, ufg "Syskonbandet", Näs, gm Södergren 10: —, Stribergs ufg gm Andersson 45: —, ufg "Vårblomman", Frösunda, gm Cenn 25: —, Gärdssjö ufg gm Engblom 18: 75, Ronneby ufg gm Nilsson 16: 80, Tumba ufg gm Svensson 17: —, Kristianstads ufg gm Barington 65: —, Vingahems ufg gm Söderlund 26: 50, Möldals ufg gm Larsson 31: —, gm Axel Andersson från Regnsjö 10: —, Norrala 7: 72, Sandarne 13: 71, Stugsund 7: 86, Söderhamn 10: —, Ljusne—Ala 10: —, Sundsvall 10: —, Skönvik 36: 79, s:a kr. 106: 08, Nora ufg gm Rodén 50: 20, Stora Björntorps ufg gm Björkegren 15: —, Bettehems ufg, Gävle, gm Larsson 92: 05, Visby ufg gm Forsberg 15: 40, Kumla ufg gm Petersson 130: —, Risinge ufg gm Linné 11: —, Vesterakers o. Dalby ufg gm Andersson 22: 50, Bäckefors frif:g och Ludvika ufg gm Axel Andersson 18: 07, Väte ufg gm Eriksson 33: 10, Strömsbro ufg gm Bergström 179: 10, Betelehems kyrkans ufg, Göteborg, gm Lundqvist 300: —.

Västeråsförslaget.

April 1915.

Enköpings ufg gm Rung 19: 90, Anna Edstam, Hässleholm, 10: —, A. L. o. T. S. gm O. N. Thomson 7: 50.

Maj 1915.

Skanörs o. Falsterbos ufg gm Julia Påls-son 6: 60.

Hjärtligt tack! Gud välsigne givarne!

Svenska Missionsförbundets Expedition.